

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Joubert v. Franța - [30345/05](#)

Hotărârea din 23.7.2009 [Secția a V-a]

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

Articolul 1 para. 1 din Protocolul nr. 1

Privarea de proprietate

Legislație care dispune în mod retroactiv și definitiv, fără vreo justificare bazată pe motive de interes general, în privința litigiilor fiscale: *încălcare*

În fapt: După ce reclamantii și-au vândut toate acțiunile dintr-o companie, Departamentul de Audit Fiscal Național și Internațional (DVNI) al Departamentului Venituri le-a adresat reclamanților o cerere de plată a unor impozite suplimentare în privința câștigurilor capitale care rezultau din tranzacție. Reclamanții s-au plâns autorităților fiscale, iar apoi, în 1995, unui tribunal administrativ, susținând că DVNI nu era autorizat să facă această evaluare. Totuși, de vreme ce procedurile erau încă pendinte, Legea Finanțelor din 1997 a fost publicată. Potrivit acestei Legi, inspecțiile autorităților fiscale care au fost contestate pentru că organul care le-a desfășurat nu era autorizat să le întreprindă trebuiau considerate legale, dacă s-au desfășurat în conformitate cu noile reguli care guvernau o asemenea autorizare. În 1999, tribunalul administrativ a emis un ordin care anula impozitele suplimentare și penalitățile legate de acestea, pentru că DVNI nu avea competența să investigheze afacerile fiscale ale reclamanților. Dar în 2004, tribunalul administrativ de apel a casat acea hotărâre. Tribunalul a aplicat Legea Finanțelor și a reținut că DVNI era competent să inspecteze afacerile fiscale ale reclamanților, însă i-a scutit pe deplin de penalități. *Conseil d'État* a respins recursul.

În drept: Potrivit hotărârilor tribunalelor și jurisprudenței tribunalelor administrative, reclamantii aveau un interes pecuniar care echivala cu un „bun”. La stabilirea esenței litigiului o dată și pentru totdeauna, Legea Finanțelor a interferat cu exercițiul dreptului reclamanților la posesia nestingerită a bunurilor lor, care a condus la o privare de proprietate. Ingerința era „prevăzută de lege”. Totuși, scopul nu era cel invocat de Guvern, și anume reducerea numărului posibilelor acțiuni intentate de plătitorii de impozite, ci mai curând protecția intereselor financiare ale statului prin reducerea numărului procedurilor fiscale de către tribunalele administrative. Mai mult, venitul de care statul ar fi fost privat prin constatarea tribunalelor că autoritățile fiscale au acționat în afara competenței lor nu ar fi avut un impact atât de mare asupra bugetului său, încât să afecteze interesul general. Prin urmare, introducerea prevederii legale care soluționa litigiul dintre reclamanți și autoritățile fiscale în mod irevocabil și retroactiv nu a fost justificată de vreun interes general. Așadar, dacă prevederea legală era în interes public, era un fapt supus îndoielii. Prevederea legală contestată îi împiedica în mod irevocabil pe reclamanți să-și formuleze în fața tribunalelor administrative plângerea potrivit căreia DVNI a acționat cu depășirea competenței sale, și i-a privat, așadar, de un bun cu privire la care se așteptau să fie despăgubiți. Reclamanților le-a fost plasată o sarcină individuală excesivă, iar ingerința în drepturile lor a fost disproporționată, deranjând echilibrul corect care trebuia asigurat între cerințele legate de interesul general și protecția drepturilor fundamentale ale persoanei. Prin urmare, marja de apreciere pe care o aveau autoritățile a fost depășită, deși era una largă în litigiile fiscale.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: Constatarea existenței unei încălcări acorda o satisfacție echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de reclamanți.

Reclamanții au admis că au comis o eroare gravă în declarația lor fiscală. Recursul lor a vizat o deficiență formală în cadrul procedurilor, pentru că autoritățile care au stat la originea solicitării plății impozitelor suplimentare au acționat în afara competenței lor, iar reclamanții nu au putut formula o

plângere, pentru că a fost adoptată o lege retroactivă. Curtea a subliniat că nu era sarcina ei să speculeze despre rezultatul estimării impozitelor suplimentare a reclamantilor sau dacă autoritățile fiscale ar trebui să poată dispune o nouă estimare, dacă prima era anulată.